

stillet ved, eller berøre Spørgsmaalet i dets Helhed, da jeg antager, at den Behandling, som den almindelige Fattiglov har været Gjenstand for, vil være tilstrækkelig til at imødegaa, hvad der mulig kan fremkomme fra Regjeringen eller fra anden Side som Mobbemærkninger mod Forslaget. Jeg skal altsaa indskrænke mig til de Punkter i dette Lovforslag, der, som jeg før nævnte, ere Afvigelser fra, hvad jeg har fremlagt, og som jeg tror trænge til en Forandring. Det første af disse Punkter, som ikke forekommer mig rigtigt, er dette, at man fastsætter et bestemt Tilskud direkte fra Statskassen. Det er min Mening, saaledes som det er udtrykt i mit Forslag, at Tilskudet fra Statskassen bør fremkomme paa et senere Stadium, nemlig som Hjælp til de Kommuner, der søle sig overbebyrdede af Understøttelser. Det er forekommet mig, at det er vanskeligt for Staten, for Ministeriet, for Rigsdagen at have særligt Tilsyn med og Indflydelse paa den Maade, hvorpaa disse Udgifter anvendes. Dette kan bedre være henlagt under Kommunernes Kontrol; jeg tror, at der vil blive større Sparommelighed med disse Midler, naar Kommunerne have Tilsyn med deres Anvendelse. (Afbrydelse.) Turde jeg maaske bede to ærede fynske Medlemmer om at tale lidt sagtere, de sidste mig saa nær, at deres Samtale forstyrer mig.

Formanden: Maa jeg anmode de ærede Medlemmer om at tage Hensyn til Taleren.

Winther: Jeg finder, at det vil være mere økonomisk at lade Kommunerne være dem, der give Tilskudet, og saa lade Staten bage efter komme med sit Tilskud. Naar dette sker gjennem de aarlige Finanslove, have vi Leilighed til at faae fremlagt en fuldstændig Redegjørelse for Anvendelsen af disse Penge og behøve ikke at indskrænke os til alene at stole paa den ministerielle Bepømmelse deraf eller den administrative Revision af Regnskaberne. Dette skal jeg tillade mig at henstille til det ærede Udvalg. Jeg veed imidlertid, at man kan sige, at der haves Forbilleder i den givne Fremstilling, naar man f. Ex. erindrer Tilskudene til Almuestolevesenet. Der have vi en fast Bestemmelse om en saadan blandet Afgift; det er altsaa ikke noget Nyt. Jeg siger imidlertid kun, at i dette Forhold er der maaske stor Anledning til at være varsom med at lade Staten direkte give Tilskud. Det er dog Noget, der vil blive Gjenstand for nærmere Overveelse. — Det næste Punkt, jeg vil tillade mig en Bemærkning

om, er med Hensyn til Ubersgrændsen. Men den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har allerede selv bemærket, at dette Punkt vare de tilbøielige til at forandre, og dette antager jeg ogsaa for at være absolut fornødent; thi det vil afskrække Mange af dem, der ellers kunde have Lyst til at gaa med til dette Forslag, naar de se, at Talen er om et aldeles ubegrændset Antal Menneffer, som man slet ikke kan overse. Jeg skal imidlertid kun ganske kort berøre dette paa Grund af den Udtalelse, der kom fra den ærede Ordfører; det glæder mig, at vi i dette vigtige Punkt kunne være enige. Jeg tror, at det, som man siger, kunde være bleven en Bind til Forslagets Ligtæthed, hvis der kom en Bestemmelse af denne Art, og dette vilde være i høi Grad sørgeligt for dem, der tro, at det foreliggende i øvrigt er et godt Forslag. — Min næste Bemærkning berører ganske vist en Specialitet, men det forekommer mig dog, at disse Summer ere satte lidt høit her, medens jeg dog har tænkt mig, at den særlige Grund dertil er den, at det netop er den Sum, der er kommen tilfode ved den sidste Indkomstskatts Regler, og altsaa kan jeg vistnok tænke mig, at man deri har troet at finde en passende Begrændsning. Der er et tredje Punkt, som jeg vil tillade mig at anbefale. I § 4 er Dommen om, hvem der skal udelukkes paa Grund af Dovenskab, Driftfærdighed eller anden lastefuld Wandel, hvorved de selv forskyldt ere komne i Træng, henlagt under Amtmanden eller Indenrigsministeren. Dette forekommer mig at være et Misgreb. Hvorledes skal Indenrigsministeren eller Amtmanden egentlig taalt kunne have nogen bestemt Mening om, hvorvidt en eller anden fattig Mand i en Kjøbstad eller Landkommune er fordruffen eller er bleven udygtig til Arbejde ved egen Skyld? Er det ikke meget rigtigere at tage en mere nærliggende Autoritet i den Henseende? Jeg erindrer, at da jeg ifjor fremsatte et Forslag omtrent af samme Indhold som det, jeg i Aar har tilladt mig at indbringe, fremkom der i Bladet „Socialisten“ meget stærke Angreb paa mit Forslag, paa Grund af, at man antog, at det var Meningen, at det var Folk, som stod den fattige Mand sjeent, der skulde have den afgjørende Dom over dette Spørgsmaal. Men det forekommer mig, at der er en overmaade simpel, nem og for den fattige Mand tilfredsstillende Maade at faae dette afgjort paa. Hvorfor skulde man ikke, naar man vælger Bestyrelsen, med det Samme kunne velge et Antal Mænd, der kunde danne et Slags Nævn, som kunde paakaldes af den, der fandt sig